

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

A Clemente XI. Ad Benedictum XIII.

Luxemburgi, MDCCXLI.

73. Ubi aliàs ad &c. Declaratio super omnimodâ, & inviolabili observantiâ
Ecclesiastici Interdicti, cui Civitates, & Diœceses Cataniensis, &
Agrigentina subjectæ reperiuntur, cum rejectione ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74859](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74859)

hocies Spiritualibus muneribus adjuvare non cessamus, ut eorum devotio ad omnipotentis Dei cultum in dies magis augeatur. Cum itaque, sicut dilectus Filius, modernus Procurator Generalis Ordinis Fratrum S. Birgittæ Nobis nuper exponi fecit, dilecti filii Fratres dicti Ordinis Coronas, quas vocant, ejusdem S. Birgittæ, jampridem Fidelibus dispensare consueverint; dictus verò Procurator Generalis ejusmodi Coronas Indulgentiis ad Spiritualem Fidelium consolationem, & animarum salutem à Nobis decorari plurimum desideret; Nos piis ipsius Procuratoris Generalis votis hac in re favorabiliter annuere volentes, eumque à quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & penis à jure, vel ab homine, quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum presentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, & absolutum fore censentes, supplicationibus ejusdem nomine Nobis nuper hoc humiliter porrectis inclinati, de Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Indulgentiis & Sacris Reliquiis præpositorum consilio omnes, & singulas Indulgentias eidem Coronis quomodolibet concessas (salvis tamen iis ejusmodi Coronis à fel. rec. Leone Papa Decimo Prædecessore nostro per quosdam suas desuper sub plumbo 6. Idus Julii 1515. expeditas literas concessis) harum serie, revocantes, omnibus, & singulis utriusque sexus Christianis Fidelibus, qui quotidie per integrum annum prædictam Coronam, dummodo sit saltem quinque decadem, recitaverint. & subinde verè penitentes, & confessi, ac facta Communione refecti pro Christianorum Principum concordia, hæresum extirpatione, ac S. Matris Ecclesiæ exaltatione piis ad Deum precibus effuderint plenariam semel in anno, die per unumquemque ex eis eligenda, omnium peccatorum suorum Indulgentiam, & remissionem quam etiam animabus Christianidelium; quæ Deo in charitate conjuncta ab hac luce migraverint, per modum suffragii applicare possint, misericorditer in Domino concedimus, & largimur.

§. 2. Præterea declaramus, quod Superiores dumtaxat Monasteriorum, seu Religiosi prædicti Ordinis, qui ab illis ad id specialiter deputati fuerint Coronas hujusmodi benedicendi facultatem habeant. Præsentibus perpetuis futuris temporibus valituri. Volumus autem ut prædictæ Coronæ nemini possint vendi, nec commodari, & si secus fiat, Indulgentia prædicta cesserit, nulliusque sit roboris, vel momenti. Utque eorundem presentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo persona in Ecclesiastica dignitate constituta munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quæ adhiberetur ipsis presentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 22. Septembris MDCCXIV. Pontificatus nostri anno decimoquarto.

F. Oliverius.

DECLARATIO

Super omnimodâ, & in inviolabili observantiâ Ecclesiastici Interdicti, cui Civitates, & Dioceses Catanensis, & Agrigentina subjectæ reperiuntur, cum refectione quarumcumque excusationum ab ejusdem Interdicti Transgressoribus allatarum, ac additione aliarum pœnarum in eos, ultra illas, quas ex præscripto Sacrorum Canonum jam incurretunt.

CLEMENS PAPA XI.

Ad futuram rei memoriam.

Ubi alias ad multiplices, & sanè gravissimas, quas Sancta Dei Ecclesia in Regno Siciliae, per inauditum, ac penè incredibilem Sæcularis potestatis abusum tamdiu sustinuit, & adhuc sustinet, calamitates, insignem illam, ac verè atrocem accessisse novimus injuriam, quâ non minus sacrilegè quàm crudeliter erepto eidem Ecclesiæ unico illo, ac tristi solatio, quod miseris omnibus ipsa infelicitas reliquum facit, mala scilicet sua publicis mœstitiæ significationibus deplorandi; suas ipsa lachrymas sistere jussa fuit luctumque illum abjicere, quo prius, januis Templorum clausis, Sacrorum solemnibus intermissis, Sacerdotibus ejus gementibus, Virginibus ejus squallidis, dolores suos longè lateque aperiens, à fidelibus quidem filiis amaritudinis suæ levamen, à Rebellibus verò irrogatarum sibi contumeliarum pœnas deposcere cœperat; Ubi alias (iterum repetimus) maximâ cum animi nostri molestiâ intelleximus tam multos, etiam ex charioribus Ecclesiæ filiis, ignavâ, ac dampnabili illarum pœnarum formidine perculsos, quas eis minabantur illi, qui corpus quidem occidunt, animam autem non possunt occidere, ad ea miserè progressos fuisse ut exutâ Ecclesiasticis Decretis debitâ obedientiâ, indictum jussu nostro in Catanensi, & Agrigentina Civitatibus, ac Diocesis Sacrorum justitiam turpiter violaverint: illisque interrogantibus, qui captivos eos duxerunt, verba cautionum, ea ipsi, quæ in salicibus suspenderant, organa ad lætitiâ revocare, & hymnum cantare de canticis Sion minime erubuerint; Ubi hæc (ut aiebamus) jampridem inauditum, nullam profectò ærumnâ hac iniquiorem, asperiores nullam Ecclesiæ ipsi miseriam evenire potuisse, aut unquam posse credidimus. Nostris propterea auribus continenter obstrepere videbantur tristes illius voces: Quis mihi hoc tribuat, ut plorans plorem in nocte? Quis mihi det, ut plangam paululum dolorem meum?

§. 1. Ita planè credidimus, Sed citò nimis Nos falli cognovimus; ubi scilicet omnibus antea in præfato Regno Siciliae illatis Ecclesiæ vulneribus graviores aliam, & planè acerbiores plagam ejusdem Ecclesiæ pectori subinde inflictam fuisse percepimus ab ipsismet ejus filiis, ingratis filiis, filiis desertoribus, qui adversus Matrem suam pugnantes, nec solum ipsi illius mandatis parere detrectantes; verum & alios ad paris inobedienciæ crimen incitantes, os Domini non interrogarunt, sed habentes fiduciam in umbrâ Egypti, docuerunt, quæ non oportet, ut excularent excusationes in peccatis; si siquidem aquam turbidam, non de fontibus Salvatoris sed de Babylonis fluminibus hausam, incautis propinantes: hoc est; falsas non minus quàm perniciosas doctrinas in eorum patrocinium, qui metu malorum sibi à Sæculari potestate denunciatorum Ecclesiasticum Interdictum in memoratis Civitatibus, ac Diocesis appositum minime servassent, abs-

Exordium ab inobservantia Interdicti Civitatibus, & Diocesis Catanensi, & Agrigentina appositæ, deplorata mali gravitate.

Malitiam eorum perstringit, qui falsis doctrinis ad violationem Interdicti alios induxerunt.

que

1714.

1714.

que illo rubore obrudentes, plurimos fascinarent non obedire veritati, illosque non sine maximo Christianorum scandalo, ac manifesto hujus Sanctae Sedis contemptu, ad ejusdem Interdicti, tamen auctoritate nostrae Apostolicae pluries comprobati, inexcusabilem violationem, per quam nimirum, ut Sacri Canones docent, Ecclesiasticae disciplinae nervus disrumpitur, aperit seducere non formidarunt; latam nimirum sic aperiens viam universae propemodum Christianae Legis deformationi, ac ruinae; *Si enim ita nequissimorum timeatur audacia, ut quod illi jure, atque aequitate non possunt, temeritate, ac desperatione perficiant, actum est, ut Sanctus Episcopus, & Martyr Cyprianus praecclare scriptum reliquit, de Episcopatus vigore, & de Ecclesiae gubernanda sublimi, ac divina potestate: Nec Christiani ultra aut durare, aut esse jam possumus, si ad hoc ventum est, ut perditorum minas, atque insidias pertimescamus.*

Et similiter eorum, qui perperam jactantur Interdicti transgressionem approbati a Sede Apostolica.

§. 2. Quod verò planè deterius, ac intolerabilis est, alii etiam novissimè non defuerunt qui adjectives peccatum super peccatum, atque ipsamet nimiam forsan longanimitate nostram, qua poenitentiae spatium damus, subdole abutentes per illam traditos ab eis errores tacite saltem à Nobis approbati, adeoque ipsam quoque Interdicti transgressionem minimè improbari impudentissimè vulgarent. Quis jam tam hebeti, ac gelido erit animo, qui ad effrenatam hanc, atque execrabilem temeritatem non exardeat? Quis unquam sanæ, rectaeque mentis inveniri poterit, qui Nos prorsus immemores celebris illius documenti à Sanctissimo Praedecessore Nostro Leone traditi, cum scripsit: *Nimis haec improba, nimis sunt prava, qua Sacratissimis Canonibus inveniantur esse contraria*: eo tandem prolapsos fuisse existimet, ut illas quovis modo probare, aut saltem non improbare poterimus doctrinas, quae non alio nixæ fundamento, quam metu, veris Christi Militibus indigno, in quorum scilicet cordibus hospitari debet charitas Christi quae foras mittit timorem, Apostolicis Sanctionibus apertissimè adversantur.

In reprobationem praemissorum ad memoriam revocat Literas in forma Brevis datas ad Vicarios Agrigentinos 4. Novembris 1713.

§. 3. Ignota forsan cuiquam sunt Nostrae illae Literae jam ante annum, hoc est, die IV. Novembris MDCCXIII. ad tres Agrigentinae Ecclesiae vicarios Generales in simili formâ Brevis datae, eodemque tempore, ut omnibus paterent, typis editae, quibus nimirum homines illos, qui ut ambulantes in veritate ad carnalis prudentiae semitas traducerent, eosdem, aut similes errores in vulgus spargere praesumpserant, perditionis filios nuncupavimus: contra verò effusis, meritisque laudibus virtutem, atque constantiam eorumdem trium Vicariorum, ob intrepidam Ecclesiasticae libertatis, ac Pontificiae auctoritatis defensionem, in carceres conjectorum, extulimus, qui aures suas obturaverant, ne exaudirent voces incantantium, quique propterea quod & ipsi Interdictum, cui eadem Agrigentina Ecclesia subiecta reperiebatur, custodire vellent, & ab aliis, ut par erat, similiter custodiri satagerent, nullas minas, penas nullas, nullam quantumvis saevam, atque horribilem tempestatem formidaverant.

Alias itidem literas in simili forma expeditas ad Capitulum, & Canonicos Ecclesiae Agrigentinae 10. Martii 1714.

§. 4. Nonne perspectae etiam omnibus sunt aliae Nostrae Literae Capitulo, & Canonicis praefatae Agrigentinae Ecclesiae posterius, hoc est, die X. Martii proximè praeteritum in eadem forma Brevis conscriptae, ac typis pariter evulgatae, quibus ea in primis, quam muneri nostri debitum exposcebat, gravi constituta animadversione in quemdam Canonicum Joannem Baptistam Formicam, qui pro Vicario Generali ejusdem Ecclesiae perperam se gerebat, ac non modo memoratum

Interdictum palam, & audacter contempserat, verum, ut & ab aliis similiter contemneretur, auctor fuerat; eisdem subinde Canonicis vehementer exprobrare non omisimus, quod quamplures ex eis à pristina, ac debita Ecclesiae mandatis obedientia defecissent: Reprobato potissimum eo metu obtentu, quo ipsi gravem suum lapsum excusare studuerant; illisque insuper injunximus, ut conscientiarum suarum securitati opportunè confulerent: quae nequiter egerant, debita emendatione corripserunt, nullaque interposita morâ inustam dignitati suae labem abolere contenderent.

§. 5. Anne quempiam latet, quod simul ac Nobis innotuerunt errores illi, quibus Magistri mendaces, ponentes tenebras lucem, ac lucem tenebras, tanto cum animarum Christianorum periculo, tantoque cum Ecclesiasticae disciplinae dispendio, Interdicti violationem excusare conabantur; Nos jam advenisse rati tempus illud ab Apostolo praenuntiatum, cum ad Timotheum scripsit: *Erit tempus, cum sanam doctrinam non sustinebunt sed. ad sua desideria coacerbabit sibi Magistros prurientes auribus: & à veritate quidem auditum avertent*: quorumvis Regularium Ordinum, Congregationum, Institutum, & Societatum, etiam Jesu, Superioribus Generalibus districtè praecipimus, & mandavimus, ut à suis quisque Subditis in Monasteriis, Conventibus, Collegiis, ac Domibus Regularibus Regni supradicti respectivè commorantibus Interdictum praefatum sub penis per Sacros Canones, & Apostolicas Constitutiones in eos, qui secus fecissent, praescriptis, exactè, & inviolabiliter observari curarent, & facerent; nec illud quovis titulo, colore, ingenio, causâ, excusatione, seu praetextu, violari sinerent, aut permitterent, donec à Nobis, vel jussu nostro Interdictum ipsum expressè sublatum, abrogatumque fuisset? Quomodo jam publica haec nostra, atque alia plurima dicta, iisque perpetuè respondentia facta congruere unquam possunt cum iis, quae ad diuturnam, ac detestabilem Contemptorum Ecclesiae inobedientiam, & pervicaciam fovendam temerè confinguntur?

Præceptum pariter indictum Superioribus quorumcumque Ordinum, ut ab eorum subditis in Regno Siciliae observari curarent Interdictum.

§. 6. Haec profectò omnia abundè sufficere possent, ac deberent, ut vera mens, ac voluntas nostra omnibus hac in re nota fieret, simulque aperta, ac perspectae essent fallaces artes, quibus filii hujus saeculi graviora semper vulnera Ecclesiae infligere, acerbioribus semper injuriis Apostolicam auctoritatem impetere, nec non animas pretioso Salvatoris, & Domini Nostri Jesu Christi Sanguine redemptas in majora semper pericula conjicere nituntur. Cupientes nihilominus (donec divina Nobis ope suffragante, ad funditus extirpandam tot malorum radicem, nec non ad Ecclesiasticam immunitatem, Sanctaeque hujus Sedis dignitatem ab iis, quae adversus utramque in supradicto Regno Siciliae enormissimè attentata fuerunt, cumulatè vindicandam, ea validius exequamur, quae Pastoralis Officii nostri ratio postulat, quaque assiduis, ac ferventibus tam nostris, quam alienis precibus humiliter imploratum caelestis gratiae lumen ostendet) omnia interim, & quaecumque, tametsi inania, ac prorsus futilia eorum (subterfugia, qui debitam Ecclesiasticis, imò Apostolicis, mandatis obedientiam praestare recusant, penitus, & omnino praeccludere; Et quia nihil obedientia prodesse videretur humilibus, si contemptus contumacibus non obesset: ac juxta Canonicas Sanctiones quaedam sunt culpae, in quibus culpa est relaxare vindictam, contumacium hujusmodi audaciam, & impudentiam severiori insimul animadversione compefcere, ac cohibere.

Ex praemissis inferat quanam fuerit vera mens super interdicti observantia.

Statuit nihilominus interdium esse in violabiliter observandum sublata quacunque exemptione, ac rejecto pretextu metus cuiusvis periculi.

§. 7. Hinc est quod Nos illius vices, licet immeriti, gerentes in terris, qui Discipulis suis dixit: *Qui vos audit, me audit: & qui vos spernit, me spernit*: ac alias addidit: *Si Ecclesiam non audierit, sit tibi sicut ethnicus, & publicanus*: opportunè ac in præmissis providere, ac desuper concessæ Nobis à Domino potestatis partes, quantum Nobis ex alto conceditur, interponere volentes: Motu proprio, ac ex certâ scientiâ, & maturâ deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, generale Interdictum, cui memoratæ Civitates, ac Diœceses Catanienfis, & Agrigentina jussu nostro ab earum Præsulibus respectivè, sicut præmittitur, subjectæ fuerunt, omninò, & ab omnibus (exceptis dumtaxat temporibus, & casibus à jure permisis) in quibusvis Ecclesiis, Locis Piis, Oratoriis, etiam privatis, Civitatum, & Diœcesum præfatarum, præsertim etiam assertæ Monarchiæ Siculæ autoritate munitis, seu aliis quocumque Privilegio, Exemptione, & Indulto, etiam præsertim Jurispatronatus Regii, tametsi pluries, & quantiscumque vicibus ab hac Sancta Sede approbati, suffulti, exactè, & inconcussè observandum esse, & ab initio fuisse, ac in posterum fore; Nec illud à quoquam, sive cuiuscumque periculi metu, sive alio quovis pretextu, titulo, causâ, vel colore violari unquam potuisse, vel posse, tenore præsentium decernimus, & declaramus.

Contemptores Interdicti monet de incurso censuram, aliarumque poenarum, quarum abolitionem S. Sedi reservat.

§. 8. Noverint propterea omnes, & singuli Ecclesiastici tam Sæculares, cuiusvis gradus, præminentie, ac dignitatis fuerint, quàm cuiusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam Jesu, Regulares; qui præmissis contraire, ac Interdictum hujusmodi violare quovis modo hæcenus præsumperunt, vel de cætero præsumperint; se censuras omnes, & poenas adversus Ecclesiastici Interdicti Violatores à Sacris Canonibus, & Constitutionibus Apostolicis, latas, & impositas, ac potissimum Irregularitatem, nec non privationem vocis activæ & passivæ eo ipso, & absque alia declaratione incurrisse, ac respectivè de cætero incursum esse: addeque eos ad quæcumque Ecclesiastica tam Sæcularia, quàm Regularia respectivè officia, beneficia, ac dignitates minimè eligi, aut postulari, nec cum aliis ad eligendum, seu postulandum admitti debuisse, vel unquam debere, neque demum censuram, ac poenam hujusmodi abolitionem, seu relaxationem à quoquam (preterquam à Nobis seu Romano Pontifice pro tempore existente) obtinere potuisse vel posse, prout eorumdem tenore præsentium similiter declaramus.

Alias poenas privationis Beneficiorum quoad Sæculares, Officiorum, & Graduum quoad Regulares adjicit cum aliis ordinationibus.

§. 9. Præterea, ut non modò quibusvis transgrediendi pretextibus, sicut præmittitur, sublatis, sed auctis etiam contra Transgressores poenis, omnes in posterum ad debitam Nobis, & Ecclesiæ obedientiam exhibendam revocentur, omnibus, & singulis Ecclesiasticis præfatis quantumvis exemptis, & quovis modo privilegiatis, præter, & ultra omnes alias censuras, & poenas superius enunciatas, si Sæculares fuerint, seu dignitatum, & Beneficiorum Ecclesiasticorum, cuiusvis generis, seu naturæ sint, si verò Regulares, sub officiorum, dignitatum, & graduum Regularium quorumcumque per eos respectivè obtentorum privationis, perpetuæque inhabilitatis ad illa, & alia similia, vel dissimilia quæcumque in posterum quomodolibet obtinenda ipso facto, & absque alia declaratione incurrendis poenis, harum serie districtè prohibemus, & interdicens, ne Decreto, ac declarationi nostri supradictis de cætero contravenire audeant quovis modo, seu præsumant. Dignitates autem, & Beneficia hujusmodi, quorum privationis poenam

propter transgressionem præsentis prohibitionis per præfatos Ecclesiasticos Sæculares contrafacientes quomodolibet incurri contigerit, etiam ipso facto, & absque aliâ declaratione vacare, illaque per quoscumque impetrari posse pariter decernimus; Nec non eorumdem Beneficiorum, & dignitatum sic vacantium collationem, provisionem & omnimodam dispositionem, prout etiam poenarum de novo sic additarum relaxationem similiter Nobis, & Romano Pontifice pro tempore esistenti dumtaxat specialiter reservamus.

Decreta rōborantia.

§. 10. Decernentes pariter easdem præfatas literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo quod quicumque in præmissis interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cuiusvis status, gradus, ordinis, præminentie, & dignitatis existant, seu aliis specificâ, & individuâ mentione, & expressione digni illis, non consenserint, nec ad ea vocati, citati, & auditi, causaque, propter quas præfatas emanarint, sufficienter adductæ, verificatæ, & justificatæ non fuerint, aut ex aliâ qualibet, etiam quantumvis juridicâ, & privilegiatâ causâ, colore, pretextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimæ, & totalis læsionis nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostræ, vel interesse habentium consensu, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, & substantiali, ac inexcogitato, & inexcogitabili, individuamque expressionem requirente defectu, notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos Juris reduci, seu adversus illas aperiitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientiâ, & potestatis plenitudine paribus concessio, vel emanato, quempiam in iudicio, vel extra illud uti, seu juvare ullo modo posse; sed ipsas præfatas literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, ac quibuscumque juris, seu facti defectibus, qui adversus illas à Sæculari potissimum potestate, seu prædicto assertæ Monarchiæ Siculæ Tribunali ad effectum impediendi, seu retardandi earum executionem, quovis modo, seu ex quavis causâ opponi, seu objici possent, minimè refragantibus, suos plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere: Easque propterea, omnibus, & singulis per eandem Sæcularem potestatem sive per idem assertum Tribunal quomodolibet allatis, seu afferendis impedimentis penitus, & omninò rejectis, ac nequaquam attentis, ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quæcumque spectabit, inviolabiliter, & inconcussè observari: Sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & præfate Sedis Nuncios, aliosve quoslibet, quæcumque præminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi & interpretandi facultate, & autoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his à quoquam quavis autoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Etiam adversus exceptiones, quæ opponi possent ab ass. Tribunali præfate Monarchiæ Siculæ.

Clausula sublata, & irritans.

Derogatio contrariorum.

§. 11. Non obstantibus præmissis, & quatenus opus sit, nostrâ, & Cancellariæ Apostolicæ Regulâ de jure quæsito non tollendo, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis, generalibus, & specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, Nec non quorumcumque Ordinum, Congregationum, Institutorum, & Societatum, etiam

Jesu,

Jesu, & quorumvis Monasteriorum, Conventuum, Ecclesiarum, Locorum piorum, aliisque quibusvis, etiam Juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, ac prescriptionibus quantumcumque longissimis, & immemorabilibus: Privilegiis quoque, Indultis, & literis Apostolicis, Ordinibus, Congregationibus, Institutis, & Societatibus, etiam Jesu, ac Monasteriis, Conventibus, Ecclesiis, & Locis piis praedictis, illorumque respectivè Superioribus, aliisque quibuslibet personis, etiam quantumvis sublimibus, & specialissimè mentione dignis, à Sede praedicta ex quacumque causa, etiam per viam contractus, & remunerationis, sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis, etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus, seu ad quarumcumque personarum, etiam Imperiali, Regali, aliave qualibet mundana, vel Ecclesiastica Dignitate fulgentium instantiam, aut earum contemplatione, seu alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, editis, factis, ac pluries iteratis, ac quantumcumque vicibus approbatis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialibus, specificis, expressis, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quavis alia expressio habenda, aut aliqua alia ex qua forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, exprimerentur, & infererentur, praesentibus pro plenè, & sufficienter expressis, & insertis habentibus, illis alias in suo robore permanens, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expressè derogamus, & derogatum esse volumus, ceterisque contrariis quibuscumque.

§. 12. Ut autem eadem praesentes literae ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus illas, seu earum exempla ad valvas Ecclesiae Lateranensis, ac Basilicae Principis Apostolorum, nec non Cancellariae Apostolicae, Curiaeque generalis in Monte Citorio, & in Aede Campi Florae de Urbe, ut moris est, affigi, & publicari; sicque publicatas, & affixas omnes, & singulos, quos illae concernunt, perinde arctare, & afficere, ac si unicuique eorum nominatim, & personaliter intimatae fuissent; Utque ipsarum literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio, quam extra illud, ubique adhibeatur, quae eisdem praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensa. Datum in Aede Gandulphi Albanensis Diocesis sub Anno Piscatoris die vi. Novembris MDCCXIV. Pontificatus Nostri Anno Decimoquarto.

F. Oliverius.

Anno à Nativitate D. N. Jesu Christi millesimo septingentesimo decimoquarto, Indictione septima, die vero nona Novembris, Pontificatus SS. in Christo Patris, & D. N. D. Clementis Divina Providentia Papae XI. Anno decimoquarto, supradictae Literae Apostolicae affixae, & publicatae fuerunt ad valvas Ecclesiae Lateranensis, & Basilicae Principis Apostolorum, Cancellariae Apostolicae, Curiae Generalis in Monte Citorio, in Aede Campi Florae, ac in aliis locis solitis, & consuetis Urbis per me Ludovicum Cappellum Apostolicum Cursorem.

Antonius Placentinus Magister Curs.

DECLARATIO

Nullitatis Praecepti, seu Mandati à quodam Delegato asserti Tribunalis Monarchiae Siciliae nuncupati ad impediendam executionem Literarum, Decretorum, Mandatorum, aliorumque Rescriptorum Apostolicorum promulgati, ac ab eo per universam Diocesim Catanensem transmissi, cum ejusdem Praecepti, seu Mandati, ac inde secutorum, & secutorum quorumcumque reprobatione, damnatione, & abolitione.

CLEMENS PAPA XI.

Ad futuram rei memoriam.

NOva semper in dies, ut alias non semel diximus, & semper acerbiora ex Regno Siciliae ad Nos afferuntur. Nuper siquidem Nobis innouit, quod ille idem Cajetanus Buglio, qui dudum, uti Delegatus praetens Tribunalis Monarchiae Siciliae nuncupati, generale Interdictum, cui Venerabilis Frater Andreas Episcopus Catanensis de sua Civitate Catanensi, ejusque Diocesi, per execrabilem Saecularis potestatis abulum ejectus, in actu ejusmodi suae ejectionis Civitatem, ac Diocesim praefatas non ita pridem jussu nostro subjecerat, nullum, irritum, injustum, ac illegitimum, speciali suo in eadem Civitate Catanensi ad id promulgato Edicto, temerè declaravit.

§. 1. Gravissimo hoc parato crimine minime contentus, sed secundum duritiam suam, & impenitens cor addens peccatum super peccatum, ac thesaurizans sibi iram in die irae, animo forsitan, ut stultè opinabatur, evolvendi efficaciam eorum, quae ex injuncti Nobis Apostolice muneris debito adversus ipsum, ejusque acta à Nobis decerni contigisset, ac potissimum eludendi executionem quarundam nostrarum in simili forma Brevis Literarum die xvii. Junii MDCCXIII. expeditarum, quibus non modò illius Edictum praefatum, aliaque per ipsum eà occasione vigore suae assertae Delegationis perperam gesta, cum omnibus inde secutis, & quodcumque secuturis, damnavimus, reprobavimus, cassavimus, & irritavimus, ac pro damnatis, reprobatis, cassatis, & irritis semper, & omnino haberi volumus, & mandavimus: verum etiam eundem Cajetanum, nec non Joannem Baptistam Perino Magistrum Notarium, qui memorato Edicto subscripserat, censuras omnes, & poenas Ecclesiasticas à Sacris Canonibus, generalium Conciliorum Decretis, & Apostolicis Constitutionibus, ac praesertim Literis die Cenae Domini singulis annis legi, & promulgari consuetis contra similia perpetrantes inflictae incurrisse declaravimus; sequenti mense Julio ejusdem anni; in suarum iniquitatum cumulum, impudenti non minus, quam detestabili ausu, Praeceptum quoddam, seu Mandatum edidit, illudque typis impressum, & ab eodem Joanne Baptista Perino similiter subscriptum Ecclesiasticis tam Saecularibus, quam Regularibus universae Diocesis Catanen. transmissi, ac denunciari curavit, per quod inter caetera ipsemet Apostolicae Literae, aliaque Decreta, Mandata, Edicta, Censurae, Interdicta, & Rescripta quaecumque ab hac Romana Curia, hoc est, ab hac Sancta Sede provenientia, quorum executionem Saecularis potestas minime permisset, nulla, irrita, ac, quod horrendum est, conscientiarum Christianidelium tranquillitati adversantia, impie, & sacrilegè declarantur: gravibus constitu-

Memorat attentatum alias commissum à Cajetano Buglio Delegato asserti Monarchiae Siciliae in declaratione praetense nullitatis Interdicti Catanensis.

Refert aliud attentatum ejusdem Delegati Buglio in promulgatione Mandati de Istantis nulla esse Rescripta Sedis Apost. ni praecedat permissio executionis à Potestate Saeculari.

Affixio praesentium in Urbe vim habeat personalis incriminationis.

Fides habenda transumptis.

Publicatio.